

¹Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. ²És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. ³Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. ⁴Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. ⁵Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. ⁶A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. ⁷Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. ⁸Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, ⁹amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve. ¹⁰Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel. ¹¹Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. ¹²Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. ¹³Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja. ¹⁴Ezekre emlékeztess, és az Isten színe előtt bizonyosságot téve kérd őket: ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására. ¹⁵Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság ígését. ¹⁶A szentségtörő, üres fecsegők elől pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, ¹⁷és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély.

Kedves Testvéreim!

Az Isten ígéje nincs bilincsbe verve.

Amikor Pál apostol leírja ezeket a sorokat, akkor már hosszabb ideje bezárva, háziőrizetben várja az ítéletét. Az ítéletet, amelyről maga is tudja, hogy ott ér véget földi vándorlása. Tudja, mert a császár, aki előtt tárgyalják az ügyét, elkötelezett a keresztyének elpusztításában, hiszen bűnbakot lát bennük, Pálban pedig ennek a csoportnak – a valamiféle Krisztus követőknek – az egyik legbefolyásosabb vezetőjét. Pál jól tudja mi vár rá, - hiszen a tanítványok közül már többek vértanúhalált haltak - várja az ítéletét. De hogyan várja? Nem egyhelyben ül, jogszabályokat tanulmányozva, hátha valami kibúvót talál, egy jogi kiskaput, amelyen keresztül megmenekülhet. Nem, hanem arra összpontosít, ami a az Istentől kapott feladata. Hogy hirdesse az evangéliumot.

És ezt teszi. Pál apostol a bezártságban, a házi karanténban ezt teszi: hirdeti az evangéliumot. Mert az Isten ígéje nincs bilincsbe verve. Lehet, hogy Pál igen, de az ige nincs.

Keveset szoktunk beszélni róla, hogy Pál hogyan használta ki korának minden lehetőségét arra, hogy eljuttassa az üzenetét minden embernek.

Ma ha üzeni akarunk Ausztráliába, akkor kezünkbe vesszük a telefont és telefonálunk, vagy leülünk a gép elé és e-mailt írunk. De vajon az, hogy Pál levelei eljussanak egy-egy gyülekezetbe, mennyire volt természetes? Pál ismerte és használta kora vívmányait, így a R.B. postahálózatát. Igen ám, de azt se felejtjük el, hogy ezeket az üzeneteket valamire és valamivel le is kellett írni. Két hordozó a papirusz és a pergamen állt rendelkezésre, az előbbi sérülékenyebb, az utóbbi megbízhatóbb volt ugyan, de jóval költségesebb. Ennél már csak a címzetthez való eljuttatás volt költségesebb. De Pál használta ezeket a vívmányokat, és kiterjedt levelezésben volt a legtávolabbi gyülekezetekkel is. De mindebből sejthető, hogy nem üres fecsegés volt, amit leírt, hanem valóban fontos gondolatok ezek. Nem véletlen, hogy az Úsz. 27 irata közül 13 Pál apostol egy-egy levele különböző gyülekezeteknek, személyeknek.

Az elmúlt több mint két hónapban az egyház, a gyülekezetek mind-mind Pál apostol példáját igyekeztünk követni. Kihhasználva a korunk adta lehetőségeket eljuttatni az evangélium üzenetét mindenkire. És ezzel többet szerepeltünk a híradásokban, mint eddig összesen. Mert a világ felkapta a fejét. Népszerű rádióműsorban szólaltatták meg kollégámat, az internet tele van azokkal a képekkel, amikor üres templomokban fényképeket kirakva prédikál a lelkes, gyülekezetünk legtöbb kedvelést kapott képe a facebookon amikor az online közvetítés technikai eszközeit fényképeztük le.

Igen, kihasználtuk a lehetőségeket, mert ugyanaz a lelkesedés hajtott minket, ami Pál apostolt is: Az Isten ígéje nincs bilincsbe verve. És az ige, megtalálja az útját hozzánk, emberekhez. Ahogyan Ézsaiásnál olvassuk Isten szavát: *ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*

És azt látva, hogy Isten ígéje ezeken a csatornákon mennyi emberhez eljutott, azt kell mondani, hogy sokat tanulhatunk még Páltól, akinek nem kellett egy világméretű járvány, hogy felfedezze a környezete adta lehetőségeket.

Örülök annak, hogy – ha nem is teljes felszabadultsággal – de újra együtt lehetünk, mint ahogyan annak is, hogy a technika és az élő közvetítések révén továbbra is sokan tudnak csatlakozni hozzánk.

Az ígére visszakanyarodva: Pál apostol Timóteusnak ír, az ifjú tanítvány, akit Efezusban hagyott, és rábízta a gyülekezetet. A fiatal Timóteus és a kor legnagyobb gyülekezetete. Óriási kihívás. Ahogy említettem Pál nem csak úgy írogat, egy fontos levél miatt ragad tollat.

Azt mondják – ez Pál utolsó levele – lehet, hogy így van, az tény, hogy ez a legszemélyesebb hangvételi, de nem végrendelet, nem utasítások tárháza, nem teológiai életmű, hanem egy hívő ember tapasztalatainak

átadása, fiatalabb barátjának. Ezek a tanácsok elmondják azt, hogy hogyan működik a keresztyénség. Hogyan terjed az Isten igéje közöttünk. És nem a technikai bravúrokról ír Pál, amikor így fogalmaz:

¹*Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. ²És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.*

Az első: megerősödni a kegyelemben, amely Jézusban van.

Az ige terjedésének elsődleges eszköze, nem a levelezés és az úthálózat, nem az internet adta lehetőségek, hanem te magad vagy. Az Isten igéje, a hívő emberen keresztül szólal meg. Timóteus – egyes kutatások szerint a húszas éveiben járó fiatalember volt, aki egyáltalán nem volt felkészült, nem végzett teológiát, nem róttá Galilea poros útjait Jézus lába nyomában, csupán egy hívő család, hívő gyermeke volt, akit Pál maga mellé vett, mert látta lelkesedését. És ennyi elég. A lelkesedés. Az oltár előtti igében Jézus mondja azt: elküldi a Pártfogót, a Lelket, a Szentlelket. Egy hét múlva pünkösdkor éppen ezt ünnepeľjük. De ez a Lélek már most a miénk lehet. Nem kell egy hetet sem várni. Isten Lelke jelen van ebben a világban, és megerősít bennünket. Megerősödhethetünk a kegyelemben – ahogy Pál fogalmaz. Megerősödhethetünk abban, ami a lényeg, ami a legfontosabb, aminél semmi sem drágább, és semmi sem előre valóbb. A kegyelemben. Azaz abban, hogy Isten mindennek ellenére, annak ellenére, hogy az ember szembe fordult vele, hogy leköpte, hogy kigúnyolta, hogy semmibe vette, ennek ellenére szereti, és mindet megtesz a megmentéséért.

Lehet-e így szeretni? Egy szülő képes rá, akinek semmi sem drága, hogy a gyermekét védje, megmentse akár még saját magától is. Jézus keresztre, Istennek ezt a szülői apai, atyai szeretet mutatja meg.

Tegnap elém került egy filmsorozat egy része. A sorozat a keresztyénség első századaiba ad bepillantást, ebben a részben Jézus megfeszítését mutatták be. Kislányom épp akkor jött oda, és mondtam, hogy ne nézze a véres jelenetet. De, apa neked miért lehet? Azt válaszoltam, hogy nekem sem kellene, de én tudom, hogy ez nem igaziból történik. De Jézust igaziból megfeszítették – jött a válasz 6 éves lányomtól. Igen, Jézust igaziból megfeszítették. És bár brutális az ábrázolás, mégis újra és újra szembesülni kell, kellene vele, amikor egy keresztre nézünk, hogy mindez értem történt. A keresztre nem egy dísz tárgy, hanem egy brutális kivégzőeszköz. Amelyre nem szabadna nézünk, mégis azért tesszük ki a szobába, hogy figyelmeztessen a kegyelemre, amelyet Jézus Krisztusban kaptunk.

De nem szabad, hogy itt megálljon a történet. Mint ahogy Pál is írja a levelében: ²*És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.*

Egy mondatban leírja a keresztyénség terjedésének mechanizmusát Pál: amit hallottál add át, hogy ők is átadhassák. Ez a második legfontosabb. Hogy, aki megtapasztalta a kegyelmet, az ne tartsa magában, az adja tovább, hiszen ez egy jó hír, egy örömhír. Jó hír, örömhír – a görög nyelvben ez így hangzik: evangélium. Ezt kell továbbadni, ezt a jó hírt, akármilyen formában is. De erről is beszél Pál, hogy milyen formában adja tovább Timóteus:

³*Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. ⁴Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. ⁵Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. ⁶A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie.*

Hogyan adja tovább Timóteus az üzenetet? Pál itt nem a külső formákról beszél, hanem a belső meggyőződésről. Mint a katona: elkötelezetten, felkészülten, nem a világhoz igazodva, hanem a feladatra koncentrálván. Nem törődve a körülményekkel. Mint a versenyző: teljes erőbedobással, szabályosan, mindent beleadva. Mint a földműves: a célért dolgozva.

Az evangélium továbbadásában az odaszánás, kitartás, és a cél elérése iránti vágy kell, hogy hajtson bennünket. Nem csak a lelkészeket, mindenkit, aki megtapasztalta az Isten szeretetét és kegyelmét.

Ennek a világnak nagyon nagy szüksége van jó hírekre. Nekünk van jó hírünk! Mondjuk el nekik! Ne a panaszkodókhoz, az álhíreket terjesztőkhöz, a következő fordulóval rémítőkhöz, az összeesküvés elméletek gyártóihoz csatlakozzunk. Ezt mondja egyébként Pál is, igénkben: kérd meg őket, hogy *ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására...* ¹⁶*A szentségtörő, üres fecsegők elöl pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, ¹⁷és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély.*

Nekünk van örömhírünk. Azt adjuk tovább. Pál egy szép Krisztus himnusz idéz, az is lehet, hogy saját szavai ezek, de a lényeg benne van. A mi örömhívünk, hogy az Isten szeretet! Pál ezt így írja le:

Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. ¹²Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. ¹³Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.

Isten a szeretet! Maradjunk meg az ő szeretetében, és éljünk vele, tűrjünk vele, és maradjunk hűek hozzá. Ámen.